

»**I-am văzut steaua**« (Matei 2,2) – C. H. Spurgeon

Chiar și în smerirea Lui, Isus a revelat glorie mare. Haideți să mergem în gândurile noastre înapoi la timpul acela și să vedem ce s-a petrecut.

Vedem acolo mai întâi, că Isus a fost născut la părinți foarte simpli. Ei L-au învăluit în scutece și L-au așezat într-o iesle. Dar iată, căpeteniile și stăpânirile din locurile cerești s-au pus în mișcare atunci când a avut loc un caz ca acesta nemaiîntâlnit. Mai întâi se lasă auzit un înger, care vestește sosirea Împăratului născut de curând al iudeilor: »Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!» (Luca 2,13-14).

Dar această mișcare nu s-a limitat la oștirile cerești, ci și în oștirea stelelor a avut loc o dispoziție uluitoare. O stea deosebit de minunată a fost rânduită dintre ele, ca ea, ca reprezentant al tuturor stelelor să ofere slujba ei noului Împărat. Această stea a primit misiunea să fie vestitorul tuturor acelor care vin din depărtare să se închine noului Împărat în timpul vizitei lor. Ea era conducătorul care i-a adus în apropierea lor. Ea era paza ocrotitoare, care supraveghea ieslea Sa.

Orice ar fi fost această „stea”, este sigur că ea a condus pe cei mai învățați bărbați ai Orientului să vină din depărtare la Salvatorul lumii. După o călătorie lungă și obositoare, reprezentanții au ajuns acolo unde se afla Copilul. »Împărații din Seba și din Saba vor plăti biruri« (Psalm 72,10). - »Vor veni toți din Seba, aducând aur și tămâie, și vor vesti laudele Domnului« (Isaia 60,6). Oamenii înțelepți se pleacă înaintea Lui și aduc venerație Fiului lui Dumnezeu. Hristos este totdeauna demn de venerație, oriunde S-ar afla El. El este și rămâne minunat – chiar și în zilele smereniei Sale și de asemenea și atunci când I se refuză venerația pe care o merită. Chiar și atunci când Îl privim în iesle ca și Copilași, El este totuși Împăratul împăraților. Chiar dacă alături de El sunt boi și mănâncă, El Se recunoaște după steaua Lui.

Nu știm cât de departe de Ierusalim era patria înțelepților. Ei trebuie să fi venit de departe, căci călătoria lor a durat mult. (Când magii, la sosirea lor, au fost întrebați despre stea, ei au spus că ei au văzut-o pentru prima dată cu doi ani în urmă.) În timpurile acelea călătoria nu era un lucru ușor, ea era însoțită de greutate și pericole. S-ar putea ca ei să fi venit din Persia sau din India sau din misteriosul Sunem, pe care noi astăzi îl cunoaștem sub denumirea de China. Limba lor trebuie să fi sunat străin și ciudat, atunci când au îngenunchat înaintea copilului din Betleem, dar un translator nu era necesar, Copilul a înțeles închinarea lor și a primit-o.

De ce nașterea noului Împărat al iudeilor a fost făcut cunoscută oamenilor dintr-o țară așa de îndepărtată? De ce în afară de păstori și alții câțiva nu au locuit și alții în imediata apropiere? De ce Domnul a ales pe aceia care locuiau la sute de mile depărtare, în timp ce copiii Împărăției, în a căror imediată apropiere Domnul trebuia să Se nască, au rămas neinformați? Aici este un alt exemplu al suveranității lui Dumnezeu. Atât în păstori, cât și în magii, care se adunaseră în jurul Copilului, eu văd cum Dumnezeu arată favoarea Sa cui vrea El, și când văd aceasta trebuie să exclam: »Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta« (Matei 11,26). ... »... în zilele lui Ilie ... erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la nici una din ele, ci la o văduvă din Sarepta Sidonului« (Luca 4,25-26), și atunci erau mulți înțelepți în Israel, dar nici unuia dintre ei nu i s-a arătat steaua. Ea s-a arătat păgânilor și a condus această ceată aleasă de la marginile pământului la picioarele lui Emanuel.

Suveranitatea Dumnezeului nostru s-a îmbrăcat în aceste cazuri în hainele harului. Era mare har acela pe care păstorii l-au văzut în statura lui smerită, și era un har mult mai bogat acela care din țările care putrezeau în întuneric a ales o ceată mică și a salvat-o. Harul, strălucind în giuvaierurile lui cele mai minunate, și suveranitatea s-au revelat în sălașul sărăcăcios din Betleem. Nu este un gând minunat, că atât în ieslea de pe pământ cât și în jurul scaunului Său de domnie din cer aceste două însușiri divine își dau mâna? Hristos Se lasă în har cunoscut, dar numai aceluia, pe care El i-a ales – și în privința aceasta El arată: »Voi arăta milă față de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine Îmi va plăcea să Mă îndur« (Romani 9,15).

Vrem să vedem pe Isus

De îndată ce înțelepții din Răsărit au ajuns în Ierusalim, au întrebat: »Unde este Împăratul iudeilor, care S-a născut?« Ei erau pe deplin convinși că El este Împăratul iudeilor și că El acum trebuia să Se fi născut. De aceea ei întreabă: »Unde este El?«

Învățăm aici ceva remarcabil, și anume faptul, că *ei recunosc lipsa lor de cunoaștere*. Cu adevărat, oamenii înțelepți nu se rușinează niciodată să întrebe, fiindcă ei sunt înțelepți. Petru oamenii, care numai cu numele sunt înțelepți și se dau înțelepți, fără să aibă înțelepciunea, este sub demnitatea lor să recunoască că ei nu știu ceva. Înțelepții adevărați au privit în orice caz mult prea adânc în neștiința lor proprie, ca să vrea s-o tăinuiască. Unii bărbații ar fi putut fi numărați în rândul înțelepților, dacă ar fi avut curajul să recunoască lipsa lor de cunoaștere. Cunoașterea lipsei noastre de cunoaștere este pragul spre templul cunoașterii. Unii oameni gândesc că știu ceva, și prin aceasta dovedesc că nu știu nimic. Dacă ar ști că sunt orbi, ar putea repede să capete vederea; dar pentru că spun: »vedem«, orbirea lor rămâne (compară cu Ioan 9,39-41).

Dar acești înțelepți din Răsărit nu au rămas la recunoașterea lipsei lor de cunoaștere, ci *au căutat îndrumare*. Ei au considerat de la sine înțeles, că Cel născut de curând era cunoscut în capitală. Nu era El Împăratul iudeilor? Drept urmare, unde putea să fie mai cunoscut decât în capitală?

Probabil au întrebat deja paznicii de la porțile cetății: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” Dar paznicii au râs și au zis: „Noi nu cunoaștem un alt împărat, decât pe Irod”.

Probabil au întrebat pe un pierde-vară de pe stradă: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?”, și răspunsul lui a fost: „Nu mă interesează istorii proaste de felul acesta, eu caut pe cineva care merge cu mine la birt.”

Probabil au întâlnit un comerciant și i-au pus aceeași întrebare, dar răspunsul lui a fost: „Ce mă interesează pe mine împărații? Ce vreți voi să cumpărați? Sau aveți ceva de vândut?”

„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?”, au întrebat pe un saducheu, și el a răspuns: „Nu fiți așa de fără judecată, ca să vă ocupați cu astfel de lucruri. Dar dacă vreți neapărat să știți, întrebați pe farisei, care cunosc Scripturile tot așa de bine ca și noi.”

Probabil au trecut pe lângă o femeie săracă și au întrebat-o: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor?” Dar ea a răspuns: „Copilul meu zace bolnav în casă; am destul de făcut, dacă mă gândesc la sârmanul meu copil bolnav. Nu mă interesează deloc cine se naște și cine moare.”

Chiar și atunci când înțelepții au ajuns în cartierele cele mai nobile ale cetății și au întrebat - nimeni nu a fost în stare să le dea informații. Dar nu au cedat până nu au aflat ce voiau să știe.

Nu au fost mulțumiți că au ajuns în Ierusalim. Ar fi putut spune: „Acum suntem în țara în care S-a născut copilul și ne este de ajuns, suntem mulțumiți.” De îndată ce au aflat din scrierile sfinte că locul Său de naștere era în Betleem, au pornit la drum. Și chiar și atunci când au ajuns acolo, nu au zis: „Acesta este locul binecuvântat de pe pământ, aici ne stabilim, suntem mulțumiți”. Nu, ei trebuiau să găsească casa în care era Împăratul. Ca să-L caute au pornit în călătoria lor lungă. Au văzut că steaua s-a oprit deasupra unei case din sat, și au dus animalele lor acolo. Dar apoi au căutat încăperea unde era Copilul, și au fost mulțumiți abia atunci când L-au văzut și I s-au închinat.

Aur, tămâie și smirnă

Putem învăța foarte mult de la înțelepții din Răsărit. Să ne ocupăm puțin mai mult cu ei. Acum ei stau înaintea casei în care era Copilul. Ce vor face ei? Vor rămâne înaintea casei ca să privească steaua? Nu, *ei intră în casă*. Steaua mai strălucește încă, dar ei nu se tem că ea își va putea pierde strălucirea, căci ei au ajuns acolo unde Soarele neprihănirii va lăsa să cadă razele Lui peste ei. Ei deschid ușa și pășesc în „reședința” deosebit de simplă a Copilului. Începând din acest moment ei nu mai văd steaua, dar aceasta nu contează, căci aici este »Împăratul iudeilor, care S-a născut« (Matei 2,2). Acum i-a luminat adevărata lumină, care strălucește de pe fața Copilului. Ei văd: Dumnezeu revelat în carne.

Dacă tu ești înțelept, iubite cititor, vei proceda așa cum au făcut acești bărbați veniți din depărtare. Oricine te-ar fi condus, nu te da mulțumit cu călăuzirea lui, ci hotărăște-te să vezi tu însuși pe Isus. Cât de mult îmi doresc ca tu să te încredințezi acestui secret, pentru ca tu să intri pe ușă, ca să contempli Copilul născut de curând și să I te închini! Mă întristează când văd că mulți sunt mulțumiți să mă vadă pe mine. Eu vreau să fiu numai conducătorul vostru și totuși unii dintre voi mă privesc ca țintă a lor, la care vor să ajungă. Eu vă arăt drumul, dar voi nu mergeți pe urmele Sale, ci voi vă opriți și priviți la mine. De aceea priviți la înțelepți: ei s-au lăsat călăuziți. Steaua și-a împlinit datoria și a dispărut. Dar Isus a rămas, de aceea ei au venit la El.

Acești înțelepți au depus o mărturie a înțelepciunii lor și prin aceea că ei *s-au închinat Copilului* de îndată ce L-au văzut. Ei nu au venit să satisfacă curiozitatea lor, ci să dovedească devotamentul lor. Și noi trebuie să adorăm pe Mântuitorul, altfel niciodată nu vom fi mântuiți. El nu a venit să ne lase în viața noastră veche păcătoasă și egoistă, după ce ne-a îndepărtat păcatele. O, dacă toți cititorii, care încă nu au adorat pe Hristosul lui Dumnezeu, vor fi conduși curând să facă aceasta! El este Dumnezeu, de aceea tot eul nostru să se plece înaintea Lui și să-I dea onoare.

S-a revelat Dumnezeu vreodată mai înainte în felul acesta demn de adorare? Priviți, înaintea Lui se pleacă cerurile! De aceea El merge pe aripile vântului. El varsă flăcări de foc. El vorbește și artileria Lui grea face să se cutremure munții. Cine nu vrea să adore cu toată venerația pe marele și impunătorul de venerație Dumnezeu! Dar nu este mult mai ușor și mai fericit să-L vezi aici, cum El ia chipul nostru de om și Se lasă înfășurat în scutece ca oricare alt copil slab? Nu vrei tu să adori pe Dumnezeu, când El se coboară în felul acesta spre tine, că El nu Se rușinează să te numească „frate”? Nu vrei tu să cazi înaintea Aceluia, care apare pe pământ pentru mântuirea ta?

Desigur, tu nu poți adora pe un Hristos, pe care tu nu-L cunoști. Dar dacă te gândești la Isus Hristos, a cărui Ființă și lucrare era din veșnicie și care este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, și

dacă apoi îți imaginezi cum a venit El la noi, carne din carnea noastră și os din oasele noastre, dacă îți spui, de ce a venit El, ce a făcut El pentru noi și cum S-a dat pe Sine pentru noi la moarte, atunci nu vei putea face altceva decât să cazi înaintea Lui și să-L adori.

Noi adorăm pe »Isus, Nazarineanul, Împăratul iudeilor« (compară cu Ioan 19,19). Credința noastră Îl vede cum a mers de la iesle până la cruce și de la cruce în glorie. Și acolo, unde locuiește Dumnezeu, în gloria de nedescris a prezenței dumnezeiești, găsim aceeași Persoană, care a dormit în iesle. Acolo El domnește ca Împărat al împăraților și ca Domn al domnilor. „Tu ești Prorocul nostru. Noi credem orice cuvânt, care vine de pe buzele Tale, și el se va împlini. Tu ești Preotul nostru. Jertfa Ta ne-a eliberat de toată vina, noi am fost spălați pe deplin în izvorul sângelui Tău. Tu ești Împăratul nostru. Poruncește, și noi ascultăm.”

După ce înțelepții s-au închinat Domnului, au adus *darurile lor*. Unul a deschis cutia lui cu giuvaeruri și a depus aur la picioarele Împăratului de curând născut. Un altul a adus tămâie, unul din produsele cele mai minunate ale țării din care venea. Și al treilea a depus smirnă la picioarele Salvatorului. Ei au făcut aceasta, ca să arate seriozitatea închinării lor. Ei au adus daruri palpabile și nu au fost meschini.

Acești înțelepți nu au vrut să se închine cu mâinile goale. Bărbații cu adevărat înțelepți sunt totdeauna darnici. Unii oameni gândesc că este înțelept totdeauna să primești. Mântuitorul nostru a spus: »Este mai ferice să dai decât să primești« (Faptele Apostolilor 20,35).

Dumnezeu judecă inimile noastre după ceea noi facem din proprie inițiativă. El nu măsoară pe credincioși după jertfele lor, și nici nu-i obosește cu dorințele Sale după tămâie. Dar pe El Îl bucură dragostea care nu se poate exprima destul prin cuvinte și folosește aur, tămâie și smirnă – lucrări ale dragostei și fapte ale lepădării de sine și ale darniciei – ca semne ale recunoștinței. Noi nu vom înțelege niciodată ce este adevărata fericire, până când nu vom fi altruști și generoși. Noi am gustat abia coaja religiei, care deseori este amară, și încă nu am gustat nimic din gloria Evangheliei, dacă nu ne simțim străpunși de dragostea lui Dumnezeu ca să aducem jertfe mari pentru El. Credinciosul adevărat nu cunoaște nimic pe care el să-l dea sau să vrea să facă de bună voie pentru Domnul. Tot ce noi suntem ca persoană și ce avem aparține lui Dumnezeu.